

něným úvodem pojišťovacího návrhu. Je tu proto nejasnost a téměř rozpor mezi oběma projevy a poněvadž úprava i návrhu, i pojišťovacích podmínek pochází od žalované pojišťovny, je smysl jich vyložiti podle § 915 obč. zák. v neprospěch pojišťovny. Nezáleží na tom, zda žalovaná pojišťovna uznala nárok Tomáše K-a tím, že mu poskytla zastoupení. Stačí, že lze z toho odvozovati, že žalovaná tak učinila spíše z pochybnosti o výkladu jednotlivých smluvních ustanovení, obsažených v návrhu o pojišťovacích podmínkách než, jak tvrdí, z pouhé ochoty k autodopravní společnosti, kteréžto tvrzení zůstalo jen nedoloženým tvrzením, ana na autodopravní společnost nevznesla žalující strana z důvodu náhrady škody nárok aniž na ni podala žalobu. Že Tomáš K. byl v době pojistné příhody řidičem, patřícím mezi řidiče v bodu 4. návrhu uvedené, kteří jsou pojištěním kryti, jest nesporno. Jeho přímý nárok proti pojišťovně z pojišťovací smlouvy je odůvodněn ustanovením § 881 druhý odstavec obč. zák., podle něhož jest řešiti otázku, zda nabývá třetí osoba přímého nároku proti slibujícímu, nejen podle ujednání, nýbrž i podle »povahy a účelu smlouvy« a v pochybnostech nabývá přímého nároku, je-li plnění k jeho prospěchu. Bylo-li navrženo a přijato »pojištění proti nárokům na náhradu škody, které by na základě zákonných ustanovení i na osoby níže jmenované vzneseny byly . . .«, je zřejmé, že povaha a účel smlouvy směřovaly k tomu, by pojistitel sprostil i ony osoby škody, pokud byly na ně ze zákonného povinného ručení vzneseny nároky odvozené ze smluvně označeného zdroje nebezpečí (§ 1 pojišťovacích podmínek, § 120 zákona o pojišťovací smlouvě).

Čís. 12172.

Při zásahu souseda do vlastnického práva majitele sousedního pozemku lze se podle druhého odstavce § 364 obč. zák. domáhati jen zákazu škodlivého počínání, nikoliv plnění.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, Rv I 1485/31.)

Žalobce, tvrdě, že voda ze sousedova pozemku vniká na jeho pozemek, domáhal se na sousedovi zasypání brázdy a jejího přeložení na jiné místo. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o zásah souseda do vlastnického práva majitele sousedního pozemku podle druhého odstavce § 364 obč. zák. Toto zákonné ustanovení se zmiňuje jen o z á k a z u immissione. Podle souhlasného názoru právní vědy (Randa: Vlastnictví, 1922, str. 57; Dr. Krčmář: Právník, 1916, str. 729 a násl.; Krainz-Ehrenzweig: Sachenrecht, str. 122 (§ 187), Klang k § 364, str. 38) i podle materiálů k III. novele k obč. zák. (str. 163) lze se domáhati žalobou jen z á k a z u škodlivého počínání. Klang výslovně uvádí: »Eine positive Vorkehrung auf dem Nachbargrunde kann

n i c h t verlangt werden.« Proto správně odvolací soud žalobu, znějící na plnění (zasypání brázdy a její přeložení na jiné místo), již z toho důvodu zamítl, že taková žalobní prosba jest nepřípustná a chybná. Dovolatelé se odvolávají na Krainze — Ehrenzweiga I. díl, 2. polovice, str. 333, avšak toto jimi uvedené místo jednající paušálně o žalobě zápůrčí na tento případ se nehodí. Týž spisovatel v témže spise na str. 122 (§ 187) uvádí: »Der Nachbar, in dessen Recht eingegriffen wird, kann negatorisch auf Unterlassung klagen und nach Massgabe des Verschuldens Schadenersatz fordern.« Nelze proto souhlasiti s vývody dovolatelů zastávajícími opačný, ani zákonem, ani právní vědou neodůvodněný názor.

Čís. 12173.

Slovům prvního odstavce § 141 obč. zák.: »dokud se nemohou samy vyživovati« jest rozuměti tak, že jest otec zproštěn povinnosti uložené mu v § 141 obč. zák., nabylo-li dítě způsobilosti k samostatné výživě a poměry byly takové, že se snaha dítěte, najíti zaměstnání, mohla setkali s úspěchem.

Manželské dítě nemůže požadovati na otci výživné z důvodu, že dále studuje na vysoké škole, odepřel-li otec pro své neutěšené hmotné poměry důvodně souhlas s tím, by dítě studovalo na vysoké škole.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, Rv I 1703/31.)

Žalobci bylo usnesením ze dne 24. října 1923 uloženo, by platil svému manželskému synu výživné měsíčních 200 Kč až do doby, kdy syn bude s to samostatně se vyživovati. Syn absolvoval roku 1924 reálku a studoval dále na technice, s čímž žalobce nesouhlasil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na synovi, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaného z usnesení ze dne 24. října 1923 zanikl, a by exekuce vedená žalovaným proti žalobci k vydobytí vyživovacích příspěvků za měsíc prosinec 1925 a měsíce leden až červenec 1926, byla prohlášena za nepřípustnou. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Nelze souhlasiti s názorem, že jest možností, samostatně se živiti, rozuměti konkrétní možnost, a že bylo na žalobci, by dokázal, že se žalovanému nabízí určité zaměstnání, které mu zabezpečí existenci. Slo-
vům prvního odstavce § 141 obč. zák. »dokud se nemohou samy vy-
živovati«, jimiž byl i v exekučním titulu určen rozsah vyživovací po-
vinnosti žalobcovy proti žalovanému, rozuměti jest tak, že jest otec
zproštěn povinnosti v § 141 obč. zák. mu uložené, nabylo-li dítě způ-
sobilosti k samostatné výživě a poměry byly takové, že snaha dítěte na-
jíti zaměstnání mohla se setkati s úspěchem — leč žalovaný ani ne-
tvrdil, že se o to pokusil a že jeho snaha byla marnou, naopak oddal se
studiu na vysoké škole, což vylučuje, že hledal zaměstnání. Jde o to,